

SAGA MEDICAL

(Via Paul Mircea Goreniciu)

„Inventatorii de boli – manevrele și manipulările industriei farmaceutice”

Dintotdeauna, oamenii au căutat cuvinte care să exprime o stare de boală. Însă jargonul medical, așa cum este el înregistrat în dicționarele medicale, conține mai mulți termeni decât orice alt limbaj profesional, unele concepte având până la opt sinonime. Cu cât o afecțiune este mai puțin înțeleasă, cu atât este numită prin mai mulți termeni. Jörg Blech (n. 1966) este un jurnalist și autor german, care în anul 2003 a publicat *„Inventatorii de boli – manevrele și manipulările industriei farmaceutice”*. Orice om sănătos e un posibil pacient, cu condiția să fie făcut să creadă că e bolnav. Blech nu minimalizează importanța bolilor reale și nici nu neagă tratamentele. „Inventatorii de boli – arată manevrele și manipulările industriei farmaceutice”. Autorul doar protestează împotriva modului în care corporațiile farmaceutice ne patologizează viața de zi cu zi, inventând boli pentru a-și promova produsele. Printre non-bolile pentru care oameni perfect sănătoși sunt îndemnați să solicite tratament medical se numără:

Căderea părului, îmbătrânirea oaselor, nivelul colesterolului, tensiunea arterială, performanța sexuală scăzută, intestinul iritabil, sarcina, nașterea, nefericirea, timiditatea, mahmureala, obrăznicia copilului, frica, menopauza, schimbările hormonale la vârstnici, genele defecte și, în cele din urmă, moartea. Principalul argument de vânzare al negustorilor de sănătate este frica. Blech explică în cartea sa, pe larg, trucurile la care au recurs consernele farmaceutice pentru a-și vinde produsele. Iată câteva dintre acestea: – scăderea arbitrară a valorilor colesterolului, pentru ca oameni perfect normali să fie considerați bolnavi; – frica de osteoporoză la femeile aflate la menopauză, pentru a favoriza consumul de medicamente destinate „prevenirii fracturilor”

– manipularea bărbaților, pentru a extinde consumul de medicamente care „tratează impotența masculină”; – supramedicalizarea femeilor, copiilor și persoanelor în vârstă etc. Realitatea este că, în loc să îmbunătățească starea de sănătate, tratamentele pentru aceste afecțiuni o afectează grav. În țările industrializate, tratamentele medicale sunt a treia cauză de deces, dar, având în vedere că tot medicii sunt cei care scriu cauza morții pe certificatele de deces, această statistică este departe de a fi cea reală. Studii falsificate, medici manipulați, angajarea unor profesori respectabili din facultățile de medicină. Cum își impun giganții farmaceutici produsele? Cu circa 5.500 de articole ce apar zilnic în peste 25.000 de reviste medicale din toată lumea, studii falsificate, medici manipulați, angajarea unor profesori respectabili din facultățile de medicină care să le promoveze produsele, sponsorizarea participării medicilor la conferințe internaționale, autorizarea ghidurilor medicale și exemplele pot continua. **Doctor Mihaela Secară:** Nu protejăm pe nimeni dacă ne vaccinăm pentru că și vaccinații fac boala și o transmit. Astfel, Blech punctează faptul că nu numai pacienții cad victime ale acestor practici, ci și medicii, și propune câteva soluții de remediere a acestei situații, printre care și stabilirea unui cod etic în ceea ce privește legăturile medicilor cu industria farmaceutică.

Șase miliarde de bolnavi imaginari

Textul de mai jos face parte din postfața ediției franceze a cărții lui Jörg Blech, scrisă de medicul și scriitorul Martin Winckler: «La începutul anilor 1980, când am început să practic medicina, am făcut cunoștință cu două „boli”

foarte răspândite în Franța, dar care nu figurau în niciun tratat de patologie: criza de ficat și spasmofilia. Ambele loveau mai ales femeile. Pacientele care se prezentau ca suferind de aceste boli veneau cu sutele în fața tânărului medic care eram pe atunci și nu înțelegeam de ce numeau ele astfel niște suferințe care, în ochii mei, aveau un cu totul alt nume decât cel pe care-l utilizau ele. Femeile care „sufereau de ficat” îmi vorbeau de simptome care apăreau o dată sau de două ori pe lună, de obicei înainte de ciclul menstrual: grețuri, vărsături și mai ales o durere de cap violentă, accentuată de lumină și zgomote, care le determinau să meargă în dormitor, într-un întuneric total. Cele care se auto-calificau drept „spasmofilice” îmi descriau simptome mai puțin sistematizate – furnicături sau paralizii ale membrelor – ambele însoțite de o angoasă considerabilă.

Pe parcursul studiilor mele, am avut șansa de a fi format de medici curioși și dotați cu bun simț. Ei m-au învățat că așa-zisa „criză de ficat” este o migrenă însoțită de simptome digestive, iar femeile „spasmofile” sunt cele angoasate, suferind de crize de panică. Prin urmare, știam că nici unele nici celelalte nu erau atinse de o boală reală, ci reacționau în acest fel personal la agresiunile vieții. Iar ușurarea suferințelor lor putea fi realizată prin metode terapeutice simple și, în primul rând, prin diminuarea simptomelor lor. Însă dificultatea nu consta în „rectificarea diagnosticului”. Ele îmi ascultau explicațiile cu interes, căci nu li se mai dăduseră asemenea detalii. Ceea ce nu puteau ele să conceapă era faptul că nu aveau nevoie de un tratament pe termen lung. Principalul argument de vânzare al negustorilor de sănătate este frica. Femeile cu migrene fuseseră deja supuse la radiografii ale vezicii și la câteva prelevări de sânge care arătaseră „ceva suspect”, un „sediment” în vezică, de pildă. Existența acestui „semn obiectiv” justifica prescrierea de „hepatotrope” și de alte medicamente colagoge, termen pseudo-savant al medicamentelor pentru ficat și bilă, recomandate, nu-i așa?, a fi luate 365 de zile pe an. Spasmofilicele, care erau și ele îndreptățite la prelevări sanguine și uneori la

electrocardiografe total neinterpretabile (dar liniștitoare, le spuneau medicii), nu erau mulțumite când le explicam că magneziul pe care-l înghițeau 15 zile pe lună de ani de zile nu era decât un placebo și că anxietatea lor cronică avea mai multe șanse de atenuare printr-o psihoterapie adecvată și un mediu în care să nu mai fie văzute ca bolnave.

„Un om sănătos este un bolnav care se ignoră”, declară doct personajul Knock din piesa cu același nume a lui Jules Romain. Acesta pune jaloanele unei viziuni asupra sănătății definite în întregime de către medic. O viziune compusă din dictate și avertismente îngrijorătoare. O viziune teroristă și nevindecătoare. Cartea lui Jörg Blech începe prin a-l cita pe Knock, personaj emblematic pentru lumea în care trăim astăzi, când vorbim despre sănătate.

În Franța, găsim în farmacii mii de mărci de medicamente. În schimb, lista de medicamente esențiale, indispensabile tratării principalelor afecțiuni ale locuitorilor țărilor sărace, stabilită de Organizația Mondială a Sănătății, numără 325. Să însemne aceasta că dacă avem mai multe medicamente suntem mai bine îngrijiți?

Evident, nu! Industria de medicamente Big Pharma a crescut neîntrerupt Un astfel de Knock, transformat în Big Brother în țările bogate, este subiectul cărții lui Jörg Blech. De 50 de ani încoace, industria de medicamente Big Pharma a crescut neîntrerupt, făcându-ne să credem că ne vrea binele. Nici vorbă de-așa ceva! Industria de medicamente (și, o dată cu ea, cea a aparatului de dozaj biologic, a mașinărilor de diagnostic, a cosmeticelor și a instrumentelor chirurgicale) a făcut din deviza personajului lui

Jules Romain laitmotivul său, modificând-o un pic: „Orice om sănătos e un posibil consumator, cu condiția să fie făcut să creadă că e bolnav”. *Termenul esențial aici este „consumator”*. Aud adesea politicieni care blamează comportamentul cetățenilor „consumatori” când vine vorba de sănătate. Câtă ipocrizie! Pe de-o parte, cetățeanul de azi este îndemnat să consume bunuri materiale, pentru a menține creșterea industrială. Pe de altă parte, i se reproșează că solicită îngrijiri inutile, care grevează bugetul securității sociale. În această ecuație sunt uitate două elemente importante, care-I caracterizează pe „consumatorii” de azi, ca și pe paciențele de ieri, despre care am vorbit la începutul acestei prefețe: tratamentele care li se prescriau nu serveau la nimic și costau scump asistența socială, dar femeile le luau în mod ritualic, în speranța că acestea aveau să le prevină simptomele. Cum frecvența migrenelor și a crizelor de angoasă variază mult în timp, în funcție de condițiile de viață, ele atribuiau tratamentului ameliorările spontane și lipsei acestuia reparațiile spontane (adesea inevitabile) ale simptomelor. Pe scurt, femeile erau prinse între două focuri. Ca mulți dintre consumatorii de îngrijiri medicale din ziua de azi. Căci, la urma urmei, cine le prescriese aceste tratamente? Cine le convinsese că aveau absolută nevoie de ele? Medicii, investiți cu aura de încredere, conferită de titlul lor. Iar acești medici, de ce credeau ei în aceste diagnostice inexistente? Pentru că le fuseseră predate la facultate și ulterior întreținute de către vizitatorii farmaceutici, care veneau să le propună tratamentele pe care le așteptau pacienții lor.

Negustorii de sănătate par să vrea să găsească o boală pentru fiecare moleculă fabricată După 20 de ani, merg lucrurile mai bine? Nu, chiar mai rău. E adevărat, „criza de ficat” a dispărut din limbajul medicilor francezi (și al învățământului medical), dar industria a înțeles bine ce profit poate să scoată de pe urma celor 15% din populație care suferă de migrene: tratamentele și remediile antimigrene unele mai scumpe decât altele, sunt din ce în ce mai numeroase. Și acestea le sunt prescrise pacienților fără a li se spune că medicamentele

vechi, mai bine cunoscute, sunt și cele mai ieftine și mai eficiente. În Franța, spasmofilia nu mai face parte dintre diagnosticele oficiale, dar prescrierea anxioliticelor și a antidepresivelor este cea mai frecventă dintre toate țările industrializate. Căci, ne explică Jörg Blech, dacă în trecut se spera găsirea unui tratament pentru fiecare boală, azi, mai mult ca oricând, negustorii de sănătate par să vrea să găsească o boală pentru fiecare moleculă fabricată. Au modificat normele anumitor valori biologice cu scopul de a crește numărul pacienților. Manipulând membri influenți ai comunității medicale, lobby-iștii industriei de medicamente au modificat încet-încet normele anumitor valori biologice (colesterol, tensiune arterială...), cu scopul de a crește numărul pacienților „susceptibili a fi tratați”. Căci a convinge oameni perfect sănătoși că trebuie să se îngrijească pe viață este pentru fabricanți o veritabilă rentă viageră. Și pentru a ne face să credem o asemenea absurditate, ei ne induc ideea că, dacă nu ne îngrijim anticipat, vom fi debilitați de boli cardio-vasculare, ne vom pierde facultățile mintale din cauza degenerescenței neurologice, vom muri de cancer... și câte și mai câte.

Iar principalul argument de vânzare al negustorilor de sănătate este frica.

Sursa:

<http://www.martinwinckler.com/spip.php?article577>